

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2018. július 13.*

„Közszolgálat – Akkreditált parlamenti asszisztensek – A személyzeti szabályzat 24. cikke – Segítségnyújtás iránti kérelem – A személyzeti szabályzat 12a. cikke – Lelki zaklatás – Az akkreditált parlamenti asszisztensek és az Európai Parlament képviselői közötti panaszos ügyeket kezelő, munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság – A segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító határozat – Értékelési hiba – A segítségnyújtási kötelezettség terjedelme – Az igazgatási eljárás időtartama – Észszerű határidő – A tanácsadó bizottság által készített jelentés közzétételének megtagadása”

A T-275/17. sz. ügyben,

Michela Curto, az Európai Parlament korábbi akkreditált parlamenti asszisztense (lakóhelye: Genova [Olaszország], képviselik: L. Levi és C. Bernard-Glanz ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselek: O. Caisou-Rousseau, E. Taneva és M. Rantala, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott és egyrészt a Parlament munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságának a felperes 2014. április 14-én benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító, 2016. június 30-i parlamenti határozatának megsemmisítésére, másrészt az e hatóság által az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata 24. cikkében szereplő segítségnyújtási kötelezettségnek többek között az eljárás túlzott időtartama által történő megszegésével a felperesnek állítólagosan okozott kár megtérítésére irányuló kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, P. Nihoul és J. Svingens (előadó) bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. május 3-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperest, Michela Curtót az Európai Parlament munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága (a továbbiakban: munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság) akkreditált parlamenti asszisztensként ezen intézmény egyik tagja, M. mellett 2013. július 16-tól a parlamenti ciklus végéig, azaz 2014 májusáig alkalmazta.
- 2 2013. november 7-én M. arra hivatkozva kérte a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságot, hogy szüntesse meg a felperes szerződését, hogy ez utóbbi anélkül, hogy M. engedélyét kérte volna, úgy döntött, egy teljes héten át távol marad a munkahelyétől, ennél fogva nem tartotta be a munkaszerződése feltételeit. E parlamenti képviselő kérelmében rámutatott, hogy amikor erre észrevételt tett, a felperes sértegette, majd ezt követően eltűnt.
- 3 2013. november 7-től november 24-ig a felperes betegszabadságon volt.
- 4 2013. november 11-én a felperes levelet kapott a Parlament személyzeti főigazgatósága „Humánerőforrás-fejlesztési Igazgatóságához” tartozó, „munkaerő-felvétellel és áthelyezéssel” foglalkozó egység vezetőjétől, amelyben ez utóbbi arról tájékoztatta, hogy M. kérte a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságtól az akkreditált parlamenti asszisztensi munkaszerződésének a bizalmi kapcsolat megszakadása miatti megszüntetését. A felperes szerződésének felmondásában szerepelt a felperes munkavégzés alóli felmentése a felmondási idő időtartamára.
- 5 2013. november 25-én a Személyzeti Főigazgatóság Humánerőforrás-támogatás és Szociális Szolgáltatások Igazgatóságának szabadság-ügyintézési szolgálata orvosi igazolást kapott a felperestől abból a célból, hogy meghosszabbítsa ez utóbbi betegszabadságát a 2013. november 25-től 2013. december 15-ig terjedő időszakra, valamint az érintett arra irányuló kérését, hogy betegszabadságát Olaszországban tölthesse a 2013. november 28-tól december 15-ig terjedő időszakban. Ezzel kapcsolatban az egyik intézményi orvos hiába próbálta telefonon, illetve a felperes magán és hivatalos elektronikus levélcímén utolérni a felperest annak érdekében, hogy lépjen kapcsolatba a szabadság-ügyintézési szolgálattal.
- 6 2013. november 27-én a felperes tájékoztatta a szabadság-ügyintézési szolgálatot, hogy már Olaszországban tartózkodik.
- 7 A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság, figyelembe véve azt a körülményt, hogy az érintett fél 2013. november 15-től 24-ig betegszabadságon volt, 2013. december 5-i határozatával 2013. november 24-i hatállyal megszüntette a szerződést (a továbbiakban: elbocsátást megerősítő határozat).
- 8 A Személyzeti Főigazgatóság Humánerőforrás-támogatás és Szociális Szolgáltatások Igazgatóságának igazgatója mint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság 2013. december 9-i határozatával megállapította, hogy a felperes megsértette az Európai Unió személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 60. cikkének második bekezdését – amelyet az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 131. cikke (5) bekezdésének értelmében az akkreditált parlamenti asszisztensekre is alkalmazni kell – melynek értelmében: „[h]a tisztviselő a szabadságát [helyesen: betegszabadságát] az alkalmazási helyétől eltérő helyen kívánja tölteni, a kinevezésre jogosult hatóság előzetes engedélyét kell kérnie”. A felperes ugyanis nem nyújtott be e tárgyban előzetes engedély iránti kérelmet, és előzetes engedély nélkül hagyta el az alkalmazási helyét. Ezen okokból az említett igazgató úgy határozott, hogy a felperes által 2013. november 25-én benyújtott orvosi igazolást mint elfogadhatatlant el kell utasítani, és ennek következtében, a személyzeti szabályzat

60. cikke első bekezdésének alkalmazásában a felperesnek a november 25-től a szerződése megszűnéséig terjedő időszakban fennálló távollétét jogellenesnek kell tekinteni, az éves szabadságából le kell vonni, és adott esetben meg kell fosztani az ezen időszakra járó munkabéréhez való jogától.

- 9 A Humánerőforrás-támogatás és Szociális Szolgáltatások Igazgatóságának szabadság-ügyintézési szolgálata 2013. december 16-án egy új, 2013. december 14-én kiállított orvosi igazolást kapott a felperestől, amely megállapította, hogy a felperesnek szüksége volt a betegszabadságra a 2013. december 14-től december 24-ig terjedő időszakban. 2014. január 13-i határozatával ezen igazgatóság igazgatója mint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság úgy határozott, hogy a 2013. december 9-i előző határozatban meghatározottakkal megegyező indokokkal ezt az orvosi igazolást mint elfogadhatatlant elutasítja.
- 10 A felperes orvosa 2013. december 14-én orvosi igazolást állított ki, amellyel 2014. január 13-ig keresőképtelen állományba helyezte.
- 11 A felperes 2014. február 3-án a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a 2013. december 9-i és a 2014. január 13-i határozattal szemben.
- 12 A felperes orvosa 2014. február 10-én orvosi igazolást állított ki, amellyel 2014. március 12-ig keresőképtelen állományba helyezte a felperest.
- 13 A felperes az elbocsátást megerősítő határozattal szemben 2014. március 5-én a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be, amelyet 2014. március 6-án vettek nyilvántartásba.
- 14 A felperes 2014. április 14-én, ügyvédjei útján a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése és 24. cikke alapján segítségnyújtás iránti kérelmet (a továbbiakban: segítségnyújtás iránti kérelem) nyújtott be a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósághoz azzal az indokkal, hogy az akkreditált parlamenti asszisztenskénti alkalmazásának ideje alatt M. az Európai Unió személyzeti szabályzatának az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 127. cikke értelmében analógia útján az akkreditált parlamenti asszisztensekre is alkalmazandó 12a. cikke értelmében vett „lelki zaklatást” valósított meg vele szemben. Ezzel egy időben ugyanezen ügyvédek közreműködésével két másik munkatársa nyújtott be azonos segítségnyújtás iránti kérelmet; e kérelmeket a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság együttesen kezelte.
- 15 A segítségnyújtás iránti kérelmében a felperes azt kérte a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságtól, hogy indítson a tények megállapítását célzó igazgatási vizsgálatot, őt magát helyezze át annak elkerülése érdekében, hogy a továbbiakban, amennyiben az elbocsátást megerősítő határozat visszavonásra vagy megsemmisítésre kerül, M.-mel találkoznia kelljen, valamint hozzon meg minden megfelelő intézkedést, ideértve az M.-mel szembeni szankciókat, továbbá a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság írjon egy levelet, amelyben elismeri, hogy a felperessel szemben lelki zaklatásra került sor, nyújtson pénzügyi támogatást ahhoz, hogy a felperes biztosíthassa a védelmét, térítse meg a felperes által előadott orvosi költségeket, és tegye meg azokat a konkrét intézkedéseket, amelyekkel megelőzhető, hogy ilyen helyzet a jövőben bekövetkezzen.
- 16 A segítségnyújtás iránti kérelme alátámasztására a felperes három, korábban M. beosztottjaként dolgozó akkreditált parlamenti asszisztens írásos tanúvallomását csatolta, akik közül kettő vele egyidejűleg nyújtott be segítségnyújtás iránti kérelmet. E tanúvallomások annak megerősítésére irányultak, hogy M. lekezelés, megszegényítés, fenyegetés, semmibe vétel, sértés és kiabálás formájában megnyilvánuló helytelen magatartást tanúsított a felperessel szemben. A felperes szintén leírt néhány olyan eseményt, amelyre az akkreditált parlamenti asszisztensként történt alkalmazása idején került sor. Emellett kifejtette, hogy az M. által vele szemben alkalmazott bánásmód miatt 2013. november 6-án pánikrohama volt, és felkereste a Parlament orvosi szolgálatát, ahol az egyik intézeti orvos

pihenést javasolt neki. Kifejtette, hogy az ezt követő napon saját orvosa „lelki zaklatás következtében fellépő szorongásos állapot” miatt „2013. december 15-ig fennálló munkaképtelenség” indokával betegállományba helyezte.

- 17 A Személyzeti Főigazgatóság főigazgatója (a továbbiakban: személyzeti főigazgató) 2014. május 22-én a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság szavaival élve „átadta [a felperes] személyzeti anyagát” az akkreditált parlamenti asszisztensek és a parlamenti képviselők közötti panaszos ügyeket kezelő, munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottságnak (a továbbiakban: az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság), amelyet a Parlament elnöksége nem sokkal ezelőtt, az akkreditált parlamenti asszisztensek és a parlamenti képviselők közötti panaszos ügyeket kezelő, munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság felállításáról szóló belső szabályozás (a továbbiakban: az „akkreditált parlamenti asszisztensekre” vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályok) elfogadásáról szóló 2014. április. 14-i határozatával hozott létre. Ez a bizottság a Parlament elnöke által kinevezett öt tagból áll. A bizottság elnöke és két tagja questor, egy tagot az akkreditált parlamenti asszisztensi bizottság nevez ki, míg a Parlament adminisztrációját a 2006. február 21-i parlamenti határozattal létrehozott munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság elnöke képviseli.
- 18 A Parlament főtitkára (a továbbiakban: főtitkár) a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként 2014. június 17-én megalapozatlanság miatt elutasította a 2014. február 3-i panaszt.
- 19 Az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság 2014. június 24-én meghallgatta a felperest, M.-et, és azt a két másik korábbi akkreditált parlamenti asszisztent, akik a velük szemben alkalmazott lelki zaklatás miatt panaszt nyújtottak be M.-mel szemben.
- 20 2014. július 15-én a parlamenti questorok testülete zárt tanácskozást tartott az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által az „akkreditált parlamenti asszisztensekre” vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályok 10. cikke értelmében készített 2014. június 24-i bizalmas jelentésről (a továbbiakban: 2014. június 24-i jelentés), amely szerint a „bizottság[nak] egy bizalmas jelentést [kell küldenie] a questorok részére, amelyben szerepel” „a vádak leírása”, „az eljárás részletei”, „e bizottság következtetései” és „a további intézkedésekre vonatkozó javaslatok, adott esetben azt kérve a questorok testületétől, hogy e bizottságot alapos vizsgálat lefolytatásával bízva meg”. Ezzel kapcsolatban szemléletváltás következett be a questorok kollégiumában az e bizottság által javasolt következtetések tervezetei vonatkozásában, és e kollégium a szóban forgó ügyben egyhangúan úgy döntött, hogy más intézkedésre nincs szükség.
- 21 A főtitkár 2014. július 16-i határozatával a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként elutasította a 2014. március 6-i panaszt mint az elbocsátást megerősítő határozat vonatkozásában elkésettet és ennél fogva elfogadhatatlant, mivel a felperes a segítségnyújtás iránti kérelmében elismerte, hogy ezt a határozatot 2013. november 11-én megkapta. A főtitkár ezzel szemben a panasznak az elbocsátás időpontja vonatkozásában részlegesen helyt adott, amikor úgy határozott, hogy ez az időpont 2013. december 24-e helyett 2013. december 27. napja.
- 22 Az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság 2014. november 4-én tájékoztatta a felperest a questorok testülete által átadott végkövetkeztetések tartalmáról.
- 23 A felperes az Európai Unió Közszolgálati Törvényszékének Hivatalához 2014. október 27-én beérkezett és az F-125/14. számon nyilvántartásba vett keresetlevelében kérte többek között az elbocsátást megerősítő határozat megsemmisítését.
- 24 A személyzeti főigazgató a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként 2014. november 12-i határozatában elutasította a segítségnyújtás iránti kérelmet (a továbbiakban: a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozat) mint megalapozatlant.

- 25 A főtitkár, akihez 2015. február 12-én a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján fordult panasszal a felperes, 2015. június 2-án úgy határozott, hogy visszavonja a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozatot, és a felperes ügyét újra az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság elé bocsátja, amelyet tájékoztat arról, hogy a segítségnyújtás iránti kérelemről új határozatot kell elfogadni.
- 26 A Közzolgálati Törvényszék a 2015. november 25-i Curto kontra Parlament végzésével (F-125/14, EU:F:2015:142) mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant elutasította a felperes által az elbocsátást megerősítő határozattal szemben benyújtott keresetet.
- 27 Az „akkreditált parlamenti asszisztensekre” vonatkozó zaklatással kapcsolatos és a Parlament elnökségének 2015. július 6-i határozatával módosított belső szabályok 10. cikke alapján, melynek értelmében az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottságnak a továbbiakban nem a questorok testülete, hanem a Parlament elnöke részére kell bizalmas jelentést küldenie, a Parlament elnöke 2015. december 22-én, miután tanulmányozta az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság végkövetkeztetéseit, tájékoztatta a felperest, hogy véleménye szerint a felperes által a segítségnyújtás iránti kérelemben leírt magatartások nem utalnak egy parlamenti képviselő által egy akkreditált parlamenti asszisztenssel szemben tanúsított helytelen gyakorlatra, és hogy az iratanyagot a segítségnyújtás iránti kérelem tárgyában történő határozathozatalra átadja a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak (a továbbiakban: az elnök indokolással ellátott határozata).
- 28 A Parlament elnöke szerint ugyanis, akit a Parlament elnökségének 2015. július 6-i határozatával módosított, az „akkreditált parlamenti asszisztensekre” vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályok 12. cikke ruházott fel hatáskörrel arra, hogy „[az »akkreditált parlamenti asszisztensek« ügyeit kezelő különleges tanácsadó] bizottság véleményének kézhezvételét követően” „indokolással ellátott határozatot” hozzon, „amelyben feltünteti, hogy bizonyításra került-e a zaklatás”, és adott esetben „az érintett képviselővel szemben a Parlament ([2009/2014-es] 8. parlamenti ciklusának) belső szabályzata 11. és 166. cikkének megfelelő szankciót állapít[son] meg”, a parlamenti képviselők tevékenységéhez társuló stresszhelyzetekben nem ritka a durva hangvétel (harsh) és az emelt hangerő. Az akkreditált parlamenti asszisztensükkel fennálló szoros és intenzív munkakapcsolatuk miatt az is gyakori, hogy ezek a képviselők hétvégén vagy szabadság idején, telefonon lépnek velük kapcsolatba. Így, azon telefonbeszélgetéseket illetően, amelyeknek a felperes néhány barátja fültanúja volt, és amelyek során M. vulgáris, egyenesen sértő szavakat használt a felperessel szemben, a Parlament elnöke úgy vélte, hogy ezek olyan egyedi esetek voltak, amelyeket sürgős szakmai kérdések, valamint M.-nek a felperes szakmai tevékenységével kapcsolatos elégedetlensége indokolt.
- 29 Másfelől a Parlament elnöke úgy vélte, hogy a segítségnyújtás iránti kérelemben leírt tényeket a felperes és M. között fennálló szoros és barátságos kapcsolat összefüggésében kell elhelyezni, akit a felperes több éve ismert mint egyik barátnőjének édesanyját. Így az M. által a felperessel folytatott kommunikációjában olykor használt sokrétű nyelvezet a Parlament elnöke szerint a közeli kapcsolatukat tükrözte. Emellett a Parlament elnöke arra a feszültségre hivatkozott, amely 2013 októberében M., a felperes és két másik akkreditált parlamenti asszisztense között fennállt, akik valószínűleg azt akarták, hogy a szerződésük megszűnjön. Ebben az összefüggésben az M.-mel folytatott beszélgetéseket rögzítették, ami a Parlament elnöke szerint bármely munkahelyen alkalmas lett volna arra, hogy felizzítsa a munkahelyi légkört.
- 30 Így, a Parlament elnöke az indokolással ellátott határozatában arra a következtetésre jutott, hogy az M. által a jelen ügyben tanúsított magatartás nem tekinthető eltúlzottnak az adott, parlamenti képviselő és akkreditált parlamenti asszisztense közötti munkaviszonynak megfelelő egyedi munkakörnyezetben, és ezáltal egy átlagos érzékenyséű és ezt a különleges munkakörnyezetet ismerő külső szemlélő sem jutott volna arra a következtetésre, hogy egy ilyen magatartás a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében alkalmas arra, hogy megsértse a felperes személyiségét, méltóságát, testi vagy lelki épségét.

- 31 Végül, a Parlament elnöke az indokolással ellátott határozatában megállapította, hogy a felperes az elbocsátást megerősítő határozattal szemben 2014. március 5-én, vagyis az április 14-i segítségnyújtás iránti kérelmét megelőzően benyújtott panaszában nem hivatkozott lelki zaklatásra.
- 32 A személyzeti igazgató azután, hogy először a felperes által már nem lakott címre küldte a levelét, 2016. február 25-én a felperes ügyvédjeinek címzett levelében lehetőséget biztosított a felperes számára, hogy 2016. április 1-jéig, mielőtt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként végső határozatot hoz a segítségnyújtás iránti kérelemről, észrevételeket tegyen az elnök indokolással ellátott határozatára.
- 33 2016. március 30-án benyújtott észrevételeiben a felperes kifogásolta az elnök indokolással ellátott határozatában kifejtett előzetes elemzést.
- 34 A személyzeti főigazgató a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként 2016. június 30-án hozott határozatában, lényegében átvéve a Parlament elnökének az indokolással ellátott határozatában szereplő elemzését, elutasította a segítségnyújtás iránti kérelmet (a továbbiakban: a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat).
- 35 A felperes 2016. szeptember 27-én a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozattal szemben.
- 36 A főtitkár a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljárva 2017. január 31-én elutasította a 2016. szeptember 27-i panaszt (a továbbiakban: a panaszt elutasító határozat), kihangsúlyozva, hogy a vitatott események az M. és a felperes közötti rendkívül feszült környezetben következtek be. Így, a főtitkár szerint, noha önmagában sajnálatos a durva hangvétel, ugyanakkor néha nehéz elkerülni az ilyen hangvételt a feszültségekkel teli politikai környezetben. Másfelől a felperes által a segítségnyújtás iránti kérelmében említett, esküvőn és hétvégén kapott telefonhívásokat szakmai szükséghelyzet indokolta; a főtitkár rámutatott, hogy az akkreditált parlamenti asszisztenseknek néha munkaidőn kívül és a hétvégeken is dolgozniuk kell. Emellett a főtitkár szerint az a körülmény, hogy M. parlamenti képviselőként nem volt elégedett a felperes szakmai teljesítményével, csak tovább fokozta a különösen a túlterhelt munkaidőszakokban fennálló feszült helyzetet.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 37 A Törvényszék Hivatalához 2017. május 10-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 38 A felperes 2017. május 25-i levelével jelezte a Törvényszék felé, hogy nem kéri az ügyben a névtelensége biztosítását. Következésképpen azt kérte a Törvényszéktől, hogy szüntesse meg a nevére vonatkozóan eredetileg hivatalból elrendelt titkosítást; e kérelmének a Törvényszék helyt adott.
- 39 A Törvényszék (első tanács) 2017. július 12-i határozatában megbízta az előadó bírót, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 50a. cikkének és a Törvényszék eljárási szabályzata 125a. cikke (3) bekezdésének megfelelően tárja fel a jogvita egyezség útján történő rendezésének lehetőségeit. Miután a felperes visszautasította ezt, a Törvényszék megállapította, hogy ez az eljárás sikertelennek bizonyult.
- 40 A Törvényszék Hivatala 2017. július 20-i levelében pervezető intézkedés címén többek között felhívta a Parlamentet arra, hogy nyújtsa be a questorok testülete által részére megküldött 2014. június 24-i jelentést, és válaszoljon néhány kérdésre, többek között arra, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a személyzeti szabályzat 24. pontjának megfelelően akkor is köteles-e a segítségnyújtásra, ha a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtásának időpontjában az érintett

alkalmazott már több hónapja elhagyta az intézményt, és ennélfogva már nem áll munkaviszonyban azzal. A felperest a Törvényszék arra hívta fel, hogy fejtse ki a munkaviszonyát megelőzően M.-mel évekig fenntartott személyes kapcsolata jellegét.

- 41 A felek a pervezető intézkedéseknek a kitűzött határidőn belül eleget tettek. A Parlament ugyanakkor 2017. augusztus 10-i válaszában kérte, hogy a 2014. június 24-i jelentést, amelynek közlését megtagadta, az eljárási szabályzat 103. cikke értelmében minősítsék bizalmas jellegűnek, és hogy ennek következtében a felperes ne férhessen hozzá.
- 42 A Törvényszék Hivatala 2017. augusztus 25-i levelében pervezető intézkedés címén felhívta a Parlamentet, fejtse ki a Törvényszéknek, hogy az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság a questorok testületének megküldött 2014. június 24-i jelentéséhez hasonlóan jelentés formájában fogadta-e el az újabb végkövetkeztetéseit is, amelyeket eljuttatott a Parlament elnökének, és amelyek alapján ez utóbbi meghozta az indokolással ellátott határozatát, továbbá felszólította, hogy adott esetben nyújtsa be ezt a jelentést.
- 43 A Parlament 2017. szeptember 8-i levelében többek között megerősítette, hogy az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság 2015. október 29-én valóban elfogadott egy második jelentést (a továbbiakban: 2015. október 29-i jelentés), azonban jelezte a Törvényszék felé, hogy az eljárás e szakaszában ezt a jelentést sem tudja megküldeni, mivel azt a felperessel szemben bizalmasan kell kezelni.
- 44 A Törvényszék az eljárási szabályzat 92. cikkének (3) bekezdése alapján 2017. október 2-án kötelezte a Parlamentet, hogy a Törvényszék Hivatala által meghatározott határidőn belül nyújtsa be a 2014. június 24-i és a 2015. október 29-i jelentést, amelyek becsatolását a Törvényszék pervezető végzéseire adott válaszaiban megtagadta, egyben a Törvényszék jelezte, hogy az eljárás e szakaszában nem adja át a felperesnek ezeket a dokumentumokat.
- 45 A Parlament 2017. október 12-én benyújtotta a 2014. június 24-i és a 2015. október 29-i jelentést.
- 46 A felperes 2017. október 13-án a válaszából elkülönült iratban azt kérte a Törvényszéktől, hogy a 2014. június 24-i és a 2015. október 29-i jelentések részére történő átadásával biztosítsa a tényleges jogorvoslathoz való jogát. Emellett kérte a Törvényszéket, hogy szükség esetén utasítsa a Parlamentet az igazgatási vizsgálat keretében az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által a tanúk meghallgatásáról készített jelentések és jegyzőkönyvek, valamint a questorok által vele kapcsolatban 2014. július 15-én elfogadott végkövetkeztetések benyújtására.
- 47 Két beadványváltást követően az eljárás írásbeli szakasza 2017. december 4-én befejeződött.
- 48 A Törvényszék 2017. december 18-án, figyelembe véve, hogy a 2014. június 24-i és a 2015. október 29-i jelentés releváns a jogvita elbírálása szempontjából, és a felperes vonatkozásában nem bizalmas jellegű, többek között amiatt, hogy az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által rögzített két tanúvallomás nem bizonyult bizalmas jellegűnek a felperes vonatkozásában, mivel a két érintett tanú maga is a felpereséhez hasonló segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtott be, és hozzájárult, hogy a jelen keresethez történő felhasználás érdekében az írásbeli tanúvallomásokat a felperes megkapja, úgy határozott, hogy az eljárási szabályzat 103. cikke (3) bekezdésének értelmében a jelentéseket ismerteti a felperessel, és 2018. január 12-i határidőt biztosít számára írásbeli észrevételei benyújtására.
- 49 2018. január 8-án a felperes és a Parlament válaszolt a Törvényszék által pervezető intézkedésként feltett kérdésekre, és benyújtották azokat az iratokat, amelyekkel kapcsolatban a Törvényszék erre felszólította őket.

- 50 A felperes 2018. január 12-én benyújtotta a 2014. június 24-i és 2015. október 29-i jelentésre tett észrevételeit.
- 51 A Parlament 2018. február 9-én benyújtotta a felperes 2018. január 8-i válaszára, valamint 2018. január 12-i észrevételeire tett észrevételeit, majd ezt követően, február 10-én a felperes benyújtotta a Parlament 2018. január 8-i válaszára tett észrevételeit.
- 52 2018. március 23-i levelében a Parlament kérte, hogy az eljárási szabályzat 109. cikke alkalmazásában a Törvényszék zárt tárgyalást tartson. 2018. április 17-i határozatával a Törvényszék elutasította ezt a kérelmet.
- 53 A Törvényszék a 2018. május 3-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék szóbeli kérdéseire adott válaszait.
- 54 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a felperes segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító második határozatát, továbbá – amennyiben szükséges – a panaszt elutasító határozatot;
 - kötelezze a Parlamentet, hogy a felperes részére a személyzeti szabályzat 24. cikkében foglalt segítségnyújtási kötelezettségnek a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság általi megsértésével, többek között az eljárás túlzott időtartama következtében a felperesnek okozott nem vagyoni kár megtérítése címén fizessen meg 10 000 eurót vagy a Bíróság által megfelelőnek tartott egyéb összeget, valamint a teljes összeg kifizetéséig fizesse meg annak törvényes kamatait;
 - a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.
- 55 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;
 - kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A felperes számára a munkaszerződésének megszűnését követően segítségnyújtás iránti kérelem benyújtására fennálló lehetőségről

- 56 Előzetesen a Parlament azon érveire vonatkozóan kell állást foglalni, melyek szerint a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtásakor a felperes már nem állt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság alkalmazásában, és M. megbízása lejárt, ami a Parlament véleménye szerint azt jelentette, hogy többé nem fogadhatott el a felperes munkakörülményeire vonatkozó, a személyzeti szabályzat 24. cikke értelmében vett segítségnyújtási intézkedéseket, és az ügyben alkalmazandó belső szabályzatának 166. és 167. cikke alapján szankciókat sem állapíthatott meg M.-mel szemben.
- 57 Ezzel kapcsolatban mindenekelőtt meg kell említeni, hogy, amint arra a Bíróság rámutatott, a személyzeti szabályzat 24. cikkében foglalt segítségnyújtási kötelezettségnek a célja a szolgálatot teljesítő tisztviselőknek és alkalmazottaknak jelenleg és a jövőben biztonságot nyújtani annak lehetővé tétele érdekében, hogy az általános szolgálati érdekek megfelelően jobban elláthassák feladatukat. A Bíróság ebből arra következtetett, hogy a segítségnyújtási kötelezettség nem kizárólag a szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak vonatkozásában áll fenn, hanem arra a korábbi tisztviselők és

alkalmazottak is hivatkozhatnak, adott esetben az Európai Unió közszolgálatából nyugdíjba vonult személyek is (lásd ebben az értelemben: 1986. június 12-i Sommerlatte kontra Bizottság ítélet, 229/84, EU:C:1986:241, 19. pont).

- 58 Másfelől, a Közzolgálati Törvényszék már megállapította, hogy egy olyan helyzetben, amikor a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósághoz szabályszerűen nyújtottak be segítségnyújtás iránti kérelmet, olyan időpontban, amikor mind az akkreditált parlamenti asszisztens, mind az érintett parlamenti képviselő az intézményen belül látta el feladatait, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság köteles lefolytatni az igazgatási vizsgálatot az állítólagos zaklatás tényállására vonatkozóan, függetlenül attól, hogy az állítólagos zaklatás az érintett felek egyikének távozása miatt megszűnt-e, vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 122. pont), és ez akkor is igaz, ha egy ilyen távozást követően a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság esetlegesen nem fogadhatott el többé olyan intézkedéseket, amelyekre a jelen ügyben a Parlament hivatkozott.
- 59 E megközelítés alátámasztására elsőként azt a tényt kellett figyelembe venni, hogy egy igazgatási vizsgálat célja, hogy megállapítsa a tényállást, és az ügy ismeretében levonja abból a megfelelő következtetéseket mind a vizsgálat tárgyát képező esettel kapcsolatban, mind pedig annak érdekében, hogy – általánosságban és a gondos ügyintézés elvének megfelelően – elkerülje az ilyen helyzet jövőbeni újbóli előfordulását; másodsor azt a körülményt, hogy ha a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság egy olyan tanácsadó bizottság segítségével folytatott igazgatási vizsgálatot követően, mint az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság, esetlegesen elismeri a lelki zaklatás fennállását, ez önmagában kedvező hatással járhat a zaklatást elszenvedő akkreditált parlamenti asszisztens felépülésére irányuló terápiás eljárásra, és emellett a sértett felhasználhatja azt a nemzeti bíróság előtti keresetindításhoz is, amelynek keretében érvényesül a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtási kötelezettsége, és az nem múlik el az érintett akkreditált parlamenti asszisztens alkalmazási időszakának lejártával, és harmadszor, hogy az igazgatási vizsgálat lefolytatása – épp ellenkezőleg –, hozzájárulhat az állítólagos sértett állításainak cáfolatához, amely így lehetővé teszi az ilyen váddal okozott azon kár jóvátételét, amit a vélelmezett zaklatónak tartott személy részére a vizsgálati eljárás okozhatott, amennyiben kiderül, hogy a vád nem megalapozott (2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 95., 123. és 124. pont).
- 60 Így annak a kérdésnek az eldöntése szempontjából, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a felperesnek és M.-nek a Parlambentből való távozása ellenére köteles volt-e a segítségnyújtás iránti kérelem kezelésére és a teljes vizsgálati eljárás lefolytatására, nem releváns az a körülmény, hogy a jelen ügyben a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtásának időpontjában a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem fogadhatott el többé a felperes munkakörülményeire vonatkozó, a személyzeti szabályzat 24. cikke értelmében vett segítségnyújtási intézkedéseket, és/vagy a Parlament belső szabályzatának 166. és 167. cikke alapján szankciókat sem alkalmazhatott M.-mel szemben.
- 61 Ezáltal, egy korábbi szerződéses alkalmazott a munkaszerződése megszűnését követően nem nyújthatna be bármikor a személyzeti szabályzat 24. cikkén alapuló segítségnyújtás iránti kérelmet. E tekintetben, mivel sem a személyzeti szabályzat 24. cikke, sem 90. cikkének (1) bekezdése nem ír elő a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtására vonatkozó határidőt, azt a követelményt kell alkalmazni, mely szerint egy ilyen kérelmet a kérelemben leírt tényállás időtartamához viszonyított észszerű határidőn belül, főszabály szerint legfeljebb öt éven belül kell benyújtani (lásd ebben az értelemben: 2011. február 8-i Skareby kontra Bizottság ítélet, F-95/09, EU:F:2011:9, 51. és 53. pont).
- 62 A jelen ügyben a segítségnyújtás iránti kérelmet a vitatott tények bekövetkeztét követő néhány hónapon belül, ráadásul rögtön azon szakasz lezárulását követően nyújtotta be a felperes, amelyben az elbocsátást megerősítő határozattal és az általa benyújtott orvosi igazolások elfogadhatóságára vonatkozóan a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által hozott határozatokkal szemben benyújtott panaszokat kezelték. Így a jelen ügyben a segítségnyújtás iránti kérelmet időben benyújtott

kérelemnek kell tekinteni, ami azt is magában foglalja, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság ténylegesen köteles volt azt elbírálni, aminek a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat elfogadásával eleget is tett.

Az első kereseti kérelemnek a panasz elutasításáról szóló határozat megsemmisítésére irányuló részéről

- 63 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely panasz elutasításáról szóló határozat megsemmisítésére irányuló kérelem magában foglalja azon aktusnak a Törvényszék előtti megtámadását, amellyel szemben a panaszt benyújtották, amennyiben e kérelmek mint olyanok nem bírnak önálló tartalommal (lásd ebben az értelemben: 1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet, 293/87, EU:C:1989:8, 8. pont; 2006. április 6-i Camós Grau kontra Bizottság ítélet, T-309/03, EU:T:2006:110, 43. pont).
- 64 A jelen ügyben, mivel a panaszt elutasító határozat csupán megerősítette a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatban a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által tett azon megállapítást, hogy az M.-nek a felperessel szemben tanúsított magatartása nem tartozik a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett „lelki zaklatás” fogalmába, amely indokolta a személyzeti szabályzat 24. cikkének megfelelő segítségnyújtás iránti kérelem elutasítását, meg kell állapítani, hogy a panaszt elutasító határozat megsemmisítése iránti kereseti kérelmek önálló tartalommal nem bírnak, ez utóbbiak tárgyában nem szükséges külön határozni, még akkor sem, ha a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat jogszerűségének vizsgálata során figyelembe kell venni a panaszt elutasító határozatban szereplő indokolást, mivel ennek egybe kell esnie a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat indokolásával (lásd ebben az értelemben: 2009. december 9-i Bizottság kontra Birkhoff ítélet, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 58. és 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az első kereseti kérelemnek a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítésére irányuló részéről

- 65 A felperes a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítésére irányuló kérelme alátámasztására két jogalapot hoz fel, amelyek közül az elsőt nyilvánvaló értékelési hibára, a másodikat a személyzeti szabályzat 24. cikkének a megsértésére alapítja.

A nyilvánvaló értékelési hibára alapított, első jogalapról

- 66 Az első jogalap keretében a felperes arra hivatkozik, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nyilvánvaló értékelési hibát vétett, amikor M.-nek a segítségnyújtás iránti kérelemben leírt magatartását nem tekintette a személyzeti szabályzat 12a. cikkének értelmében vett lelki zaklatásnak. A segítségnyújtás iránti kérelemben leírt, és az M. másik három beosztottjaként dolgozó akkreditált parlamenti asszisztens – akik közül kettő a felperessel egyidejűleg szintén segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtott be –, valamint az intézményen kívüli személyek, továbbá a peres szakaszban a Parlament két további korábbi munkatársa által megerősített tények alapján ugyanis a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem tehetett volna meg – ellentétben azzal, amit a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatban elfogadott –, hogy jóllehet elismerte e tények szándékos és ismétlődő jellegét, arra a következtetésre jut, hogy ezek nem sértették meg a felperes személyiségét, méltóságát, testi vagy lelki épségét.
- 67 A vitatott tényekre vonatkozóan a felperes úgy véli, verbális erőszak, többek között sértegetések, támadó szavak és – például ellentmondásos intézkedésekkel történő – pszichológiai nyomásgyakorlás célpontja volt, és hogy M. helytelen viselkedése nemcsak a segítségnyújtás iránti kérelemben említett események során valósult meg, hanem folyamatosan megnyilvánult.

- 68 Példaként a felperes többek között egy 2013. október 18-i SMS hangvételére hivatkozott, amelyet M. egy strasbourgi (Franciaország) utazása során küldött, amikor a légitforgalmi irányítók sztrájkja miatti késéssel szembesült, és a következő szavakkal követelte a felperes bocsánatkérését: „értékelném, ha legalább bocsánatot kérnél a mai elszúrt napomért!!!” („Mi farebbe piacere ricevere pero almeno le tue scuse per il massacro di oggi!!!”). Ezt követően a felperes M. azon vég nélküli telefonhívásaira hivatkozik, amelyeket 2013. október 26-án, egy olyan estén folytatott, amikor a felperes két barátjával vacsorázott. A felperes, miközben pontosítja, hogy mindez a „zöld héten” történt, amikor a parlamenti képviselők általában visszatértek a választóközrükbe, a tanúkkal egybehangzóan kifejti, hogy M. bőszen kiabált vele a telefonban, és e hívások hosszú sorát – melyben a felperest „hülyének” („stupida”) minősítette, úgy fejezte be, hogy közölte vele: „föld össze magad” („ma va a cagare”). Az egyik tanú megerősítette, hogy hallotta, amint a felperest „hülye picsának” („stronza”) hívja.
- 69 A felperes a 2013. október 5–6-i hétvégére is hivatkozik, amikor egyik barátjának házasságkötési szertartásán vett részt. Ez alkalommal M. többször is telefonált a felperesnek. Ezeket a beszélgetéseket M. többek között autóvezetés közben, emelt hangon folytatta le, harmadik személyek előtt, akik hajlandóak voltak írásban tanúskodni. E tanúk szerint M. a következő tartalmú szavakat használta a felperessel szemben: „Csak egy hülye picca vagy! Minden héten ilyen vagy olyan okból elutazol, magasról szarsz mindenre, csak a dugáson jár az eszed” („Sei solo una stronza! Tutti i weekend sei via, per un motivo o per l'altro non te ne frega un cazzo, pensi solo a scopare”); „Te hülye picca! Sosem vagy itt hétvégén, hülye kurva vagy, és csak a dugáson jár az eszed” („Sei una stronza! Non ci sei mai il week end, macchina e menefreghista, pensi solo a scopare”); „Bocsánatot kellene kérned, te kurva, azért, hogy szarsz a fejemre, csak a dugáson jár az eszed” („Dovresti solo chiedermi scusa menefreghista del cazzo, pensi solo a scopare”); „Sajnos idegbeteg vagy; ha nem bírod, akkor nem bírod [...] idióta” („Purtroppo e' una questione di neuroni; se non ce la fai non ce la fai [...] idiota”); „te tényleg egy kretén vagy, hogy-hogy nem érted [...] hülye”; („sei proprio una cretina; ma come si fa a non capire [...] stupida”); „te tényleg egy hülye picca vagy [...] mind hülyék vagytok, miért találok mindig csak hülyéket” („testa di cazzo che non sei altro [...] siete tutti degli imbecilli, come faccio io a trovare solo imbecilli”).
- 70 A felperes a 2013. november 1–3-i hétvégére is hivatkozik, amikor, miközben ő a partnerével Olaszországban tartózkodott, M. szüntelenül hívogatta telefonon, még hajnali egy óra körül is. Míg a felperes sírt a telefonban, M. – ezt a felperes partnere is megerősítette – a következőket mondta a felperesnek: „Igen, sírj csak, te kretén [...] térdre kéne vetned magad és bőgni, te hülye picca” („Atroche piangere, cretina [...] dovresti solo metterti in ginocchio e piangere stronza”).
- 71 A felperes arra is hivatkozik, hogy 2013. november 7-én, jóllehet betegszabadságon volt, M. az alábbi szövegű SMS-ben kötelezte, hogy bemenjen dolgozni: „A mai nap munkanap, és le KELL adnod az aktáidat: vártalak délben, AZONNAL gyere be!!!! Az ebéd a barátnőddel várhat: SZÉGYELLD MAGAD!!!!” („Oggi è una giornata di lavoro e DEVI passare le consegne: eri attesa alle 12, vieni URGENTEMENTE!!!! Il pranzo con amica può attendere: VERGOGNATI!!!!”). A felperes előadja, hogy miután nem ment be dolgozni, M. a délután folyamán a következő szöveggel küldött SMS-t neki: „Sajnos kénytelen vagyok beszámolni a viselkedésedről a [munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak]” („Devo, purtroppo denunciare il tuo comportamento!”).
- 72 Másfelől a felperes arra hivatkozik, hogy 2013. november 13-án, noha betegszabadságon volt, és már kézhez kapta az elbocsátásáról szóló ugyanezen év november 11-én kelt levelet, egy SMS-t kapott M.-től, amely így szólt: „Remélem, hogy mélyen megbántad a viselkedésedet: egyetlen rád bízott feladatot nem végeztél el, és (miközben jól kerestél) akadályoztad a hivatali munkát” („Spero che tu ti vergogni profondamente del tuo comportamento: non hai portato a compimento alcun compito assegnato e stai ostacolando [molto ben retribuita] l'attività dell'ufficio”). Emellett 2013. november 29-én M. elektronikus levelet küldött a lányának, hogy lejárassa előtte a felperest, és az alábbiakat nyilvánította ki: „Figyelj csak, micsoda SZAR ALAK ez a Michela: AZÉRT VAN ITT, HOGY

ELKÖLTSE MINDEN PÉNZEMET AHHOZ, HOGY OTTHON ÜLJÖN, ÉS SZARJON MINDENRE” („Guarda che MERDA la Michela: STA USANDO TUTTO IL MIO BUDGET PER RIMANERE A CASA E NON FARE UN CAZZO”).

- 73 A Parlament megalapozatlanság miatt kéri a jogalap elutasítását, rámutatva, hogy a felperes által hivatkozott telefonhívásokra egy feszültségekkel teli és stresszes munkakörnyezetben került sor, az M. beosztottjaként dolgozó akkreditált parlamenti asszisztensek ebben az időszakban provokatív módon viselkedtek e parlamenti képviselővel szemben, és tekintve, hogy a felperes M. lányának egyik barátnője volt, az M. által használt nyelvezet „nem halad[ta] meg a képviselő és a felperes között fennálló, az elvégzendő munkára vonatkozó egyszerű vita határait”. Emellett a Parlament megjegyzi, hogy a felperes csupán három hónapig volt M. beosztottja, amelyből kettő 2013 nyarára esett, amikor M. nem is tartózkodott az irodájában. Ráadásul a felperest 2013. szeptember 25-én előléptették az 5. besorolási fokozatba, ami a mintegy két tucat normális, sőt barátságos hangvétellű SMS-sel egyetemben azt támasztja alá, hogy M. nem tanúsított ellenséges magatartást a felperessel szemben.
- 74 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 24. cikkének hatálya alá tartozó helyzetekben, köztük az egyik intézmény tagja által elkövetett, a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatásra vonatkozó állításokat tartalmazó segítségnyújtás iránti kérelmek kezelése során megteendő intézkedéseket illetően (lásd: 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet, F-129/12, EU:F:2013:203, 54–58. pont; 2015. március 26-i CN kontra Parlament ítélet, F-26/14, EU:F:2015:22, 42. pont) az adminisztráció, az uniós bíróság felülvizsgálati jogköre mellett, a személyzeti szabályzat 24. cikkének végrehajtási intézkedései és eszközei tekintetében (2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 48. pont) széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (1998. szeptember 15-i Haas és társai kontra Bizottság ítélet, T-3/96, EU:T:1998:202, 54. pont). Így az uniós bíróság felülvizsgálati jogköre kizárólag annak mérlegelésében áll, hogy az érintett intézmény észszerű korlátok között maradt-e, és mérlegelési jogkörében nem nyilvánvalóan hibásan járt-e el (2007. október 25-i Lo Giudice kontra Bizottság ítélet, T-154/05, EU:T:2007:322, 137. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 89. pont).
- 75 Ugyanakkor, az első jogalap elbírálása során a Törvényszéknek kell megvizsgálnia, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság indokoltan állapította-e meg a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatában, hogy az állítólagos tények nem minősülnek a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatásnak, és ennél fogva nem indokolják a személyzeti szabályzat 24. cikkében szereplő segítségnyújtási kötelezettség címén intézkedések elfogadását. E tekintetben arra is rá kell mutatni, hogy a személyzeti szabályzat 12a. cikkében szereplő meghatározás objektív fogalom, amely még ha harmadik személyek, a jelen esetben a tisztviselők és alkalmazottak cselekményeinek és magatartásának a konkrét körülményekből kiinduló, néha nem egyszerű minősítésén alapul is, mégsem jelenti azt, hogy ugyanannyira bonyolult értékeléseket kellene végezni, mint a gazdasági (a kereskedelmi védőintézkedésekkel kapcsolatban lásd: 1991. május 7-i Nakajima kontra Tanács ítélet, C-69/89, EU:C:1991:186, 86. pont; 2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítélet, C-351/04, EU:C:2007:547, 40. pont) a tudományos (az Európai Vegyianyag-ügynökség [ECHA] határozatai vonatkozásában lásd: 2013. március 7-i Rütgers Germany és társai kontra ECHA ítélet, T-94/10, EU:T:2013:107, 98. és 99. pont) vagy éppen a műszaki (a Közösségi Növényfajta-hivatal [CPVO] határozatai vonatkozásában lásd: 2010. április 15-i Schröder kontra CPVO ítélet, C-38/09 P, EU:C:2010:196, 77. pont) fogalmak esetén, amelyek az adminisztráció számára mérlegelési jogkör biztosítását indokolják a szóban forgó fogalom alkalmazását illetően. Ennél fogva a személyzeti szabályzat 12a. cikkének megsértésére vonatkozó állítás esetén nem azt kell vizsgálni, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság összességében nyilvánvalóan tévesen értékelte-e a tényeket, hanem azt, hogy lelki zaklatásnak az e rendelkezésben szereplő meghatározását figyelembe véve tévedett-e ezen tények értékelése során.
- 76 Ami a „lelki zaklatás” fogalmát illeti, az a személyzeti szabályzat 12a. cikkének (3) bekezdésében foglalt meghatározás szerint „helytelen magatartás”, ami először is olyan magatartás, szóbeli vagy írott nyelvhasználat, gesztusok vagy más cselekvések útján valósul meg, amelyek „egy időszak során

ismétlődően vagy rendszeresen” fordulnak elő – ami azt vonja magával, hogy a lelki zaklatás az időben szükségszerűen folyamatként jelenik meg, és ismétlődő vagy folyamatos cselekvést feltételez –, és amelyek „szándékosak”, nem pedig „véletlenszerűek”. Másodszor ahhoz, hogy ez a magatartás, szóbeli vagy írott nyelvhasználat, gesztusok vagy más cselekvések e fogalom alá tartozzanak, az szükséges, hogy azok megsértsék valamely személy személyiségét, méltóságát, testi vagy lelki épségét (2017. december 13-i HQ kontra CPVO ítélet, T-592/16, nem tették közzé, EU:T:2017:897, 101. pont, lásd még: 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 76. és 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 77 Így nincs szükség annak bizonyítására, hogy a szóban forgó magatartás, szóbeli vagy írott nyelvhasználat, gesztusok vagy más cselekvések azzal a szándékkal valósultak meg, hogy más személy személyiségét, méltóságát, testi vagy lelki épségét megsértsék. Másként fogalmazva, a lelki zaklatás megvalósulhat akkor is, ha nem bizonyítják, hogy a zaklatónak a cselekvéseivel szándékában állt volna az áldozatot lejáratni, vagy annak munkakörülményeit rontani. Elegendő annyi, ha ezek a szándékosan megvalósított cselekvések objektíve ilyen következményekkel járnak (lásd: 2012. június 5-i Cantisani kontra Bizottság ítélet, F-71/10, EU:F:2012:71, 89. pont; 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 78 Végül, mivel a szóban forgó cselekménynek a személyzeti szabályzat 12a. cikkének (3) bekezdése értelmében helytelennek kell lennie, a „zaklatásként” történő minősítése attól a feltételtől függ, hogy az objektíve is kellő mértékben annak tekinthető-e, abban az értelemben, hogy egy pártatlan, észszerűen gondolkodó, átlagos érzékenységű és ugyanilyen helyzetben lévő szemlélő is túlzottnak és kifogásolhatónak tekintené (2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélet, F-42/10, EU:F:2012:64, 65. pont; 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 78. pont).
- 79 Mivel a jelen ügyben egy intézmény egyik tagja érintett, így azt is hozzá kell tenni, hogy M. ilyen minőségében valóban nem tartozott közvetlenül a személyzeti szabályzatban foglalt kötelezettségek, többek között az e szabályzat 12a. cikkében foglalt lelki zaklatás tilalmának hatálya alá.
- 80 Ugyanakkor, egyfelől a Parlamentnek a tényállás időpontjában, vagyis a (2009/2014-es) 7. parlamenti ciklusa alatt alkalmazandó belső szabályzata 9. cikkének (2) bekezdése szerint „[a] képviselők magatartását kölcsönös tiszteletnek kell jellemeznie, az Európai Unió alapvető dokumentumaiban meghatározott értékeken és elveken kell nyugodnia, meg kell őriznie a Parlament méltóságát, és nem akadályozhatja a parlamenti munka zökkenőmentes végzését, sem pedig a nyugalmat a Parlament épületeiben”. A (2014/2019-es) 8. parlamenti ciklus alatt alkalmazandó belső szabályzat 11. cikkének (3) bekezdése az értékekre és elvekre vonatkozóan a továbbiakban kifejezetten azokra hivatkozik, amelyek többek között az Európai Unió Alapjogi Chartájában szerepelnek. Másfelől a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság minden körülmény között köteles a tisztviselői és az alkalmazottjai számára biztosítani az egészségüket és méltóságukat tiszteletben tartó munkafeltételeket.
- 81 Ebből következik, amint abban a felperes és a Parlament a tárgyaláson egyetértett, hogy a Parlament belső szabályzatának ezen rendelkezései előírják a képviselők számára a személyzeti szabályzat 12a. cikkében szereplő lelki zaklatás tilalmának betartását is, mivel az ilyen magatartásnak a személyzeti szabályzat szintjén elrendelt tilalma ténylegesen az alapvető dokumentumokban meghatározott értékeken és elveken alapul, és az Alapjogi Charta 31. cikkének hatálya alá tartozik, mely szerint „[m]inden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez”.
- 82 E pontosításokat követően meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a felperes által a segítségnyújtás iránti kérelemben és a keresetében állított vitatott tényeket a tanúk megerősítették, és végül igazságtartamukat nem vitatta sem a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a pert megelőző eljárásban, sem a Parlament a peres eljárásban. Az elnök indokolással ellátott határozata szerint M. sem vitatta a hétvégi és a felperes szabadsága idején folytatott telefonhívásokra vonatkozó tényeket.

- 83 Másfelől, jóllehet a spontán jellegű szóbeli nyelvhasználatok és gesztusok, még ha helytelennek tűnnek is, nem tartoznak a személyzeti szabályzat 12a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá (2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 95. pont), ugyanakkor a jelen ügyben megállapítható, hogy a Parlament nem vitatja az M.-nek felrótt magatartások ismétlődő és szándékos, vagyis tudatos jellegét, és különösen azt ismeri el az igazságnak megfelelően, hogy nem zárja ki e magatartásokat a személyzeti szabályzat 12a. cikkének hatálya alól az a körülmény, hogy a felperes csak rövid ideig töltötte be a munkakörét.
- 84 Azonban, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság, amely átvette a Parlament elnöke által a 2015. október 29-i jelentés alapján elfogadott álláspontot, és a Parlament mint alperes egyaránt úgy véli, hogy M. felperessel szembeni magatartása nem minősíthető egy parlamenti képviselő részéről egy akkreditált parlamenti asszisztenssel szemben tanúsított nem megfelelő viselkedésnek. Kiváltképpen, egyrésztől nem ritka a durva hangvétel és az emelt hangerő a parlamenti képviselők tevékenységéhez társuló stresszhelyzetekben. Másfelől M. vulgáris, egyenesen a felperest sértő szavai olyan egyedi esetek voltak, amelyeket sürgős szakmai kérdések, valamint M.-nek a felperes szakmai tevékenységével kapcsolatos elégedetlensége indokolt, aminek végül nyersen fogalmazva adott hangot.
- 85 Ezzel összefüggésben meg kell állapítani, hogy különösen az M. által a felperessel szemben, többek között telefonban használt szavak rendkívül vulgáris jellege mind a felperes személyére, mind az általa végzett munkára vonatkozóan becsmérő volt. Emellett úgy tűnik, M. a felperes munkáját a munkahelyén, azaz az intézetben dolgozó harmadik személyek előtt is becsmérelte, vagyis sértegette őt. Az M.-nek az ügyiratban rögzített magatartása így helytelennek tűnik, és semmiképpen sem tekinthető az Unió olyan intézményének tagjához méltó viselkedésnek, amely intézmény az Alapjogi Charta 31. cikkének (1) bekezdése értelmében köteles a tisztviselői és az alkalmazottjai számára biztosítani az egészségüket, biztonságukat és méltóságukat tiszteletben tartó munkafeltételeket.
- 86 A Parlament érvelésével ellentétben a vitatott magatartások helytelen jellegét nem mérsékeli az M. és a felperes között az ez utóbbi és M. lánya barátsága miatt fennálló közeli kapcsolat, vagy az M. beosztottjaként dolgozó akkreditált parlamenti asszisztensek körében uralkodó feszült hangulat.
- 87 Ugyanis, még ha feltételezhető is, amint azt lényegében M. az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság előtt állította, hogy a felperes szakmai tevékenységével nem volt elégedett, hogy a felperest többek között az M.-mel, vagy legalábbis annak lányával fennálló személyes kapcsolata miatt alkalmazták, illetve hogy a felperesnek állítólag szándékában állt felmondani, sőt kiküldetési rendelvevényeket írt alá saját maga részére, vagy hogy – többek között az M.-mel folytatott beszélgetések rögzítésével – megsértette a személyzeti szabályzat rendelkezéseit, ebből nem következik, hogy a felperes munkakörülményei sértették az egészségét és a méltóságát. Ezek az elemek ugyanis, amelyek fegyelmi intézkedések, vagy a bizalmi viszony megsértésére történő hivatkozással elbocsátás indokául szolgálhatnak, semmiképpen sem hatalmazzák fel egy uniós intézmény tagját az Unió valamely tisztviselőjével vagy alkalmazottjával szemben ismételten vagy szándékosan megvalósított helytelen magatartásra. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a személyzeti szabályzatnak az Alapjogi Charta 31. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett 24. cikke és a személyzeti szabályzat 12a. cikke címén mindenképpen köteles a tisztviselői és az alkalmazottjai számára biztosítani az egészségüket és méltóságukat tiszteletben tartó munkafeltételeket, és többek között olyan munkakörnyezetet, amelyben nem éri őket sem lelki, sem szexuális zaklatás.
- 88 A Parlamentnek azon állítására vonatkozóan, hogy ezen intézmény tagjai tevékenységével többek között az e tevékenységek egyenletesen magas szinten tartása – ideértve azt is, hogy adott esetben a hétvégén és olykor a szabadságok alatt is kénytelenek munkát végezni – miatt együtt járó erős stressz indokolja, hogy az akkreditált parlamenti asszisztenseknek általában a munkaidőn és munkanapokon túl is rendelkezésre kell állniuk, meg kell állapítani, hogy a jelen ügynek nem szükségképpen az a tárgya, hogy M. munkaidőn és munkanapokon kívül vette fel a kapcsolatot a felperessel, hanem alapvetően az, hogy M. nemcsak a munkahelyen, munkaidőben, hanem a felperes pihenőidejében is helytelenül

viselkedett a felperessel szemben, továbbá többek között az a hangnem és közönséges viselkedés is, amit M. az ezen akkreditált parlamenti asszisztens magánéletébe többszöri alkalommal betolakodó telefonhívásai során alkalmazott.

- 89 Mindezekből következik, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a helytelen magatartásnak a személyzeti szabályzat 12a. cikkében foglalt meghatározása alapján értékelési, ráadásul nyilvánvaló hibát vétett, amikor a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatban megállapította, hogy M.-nek a jelen ügyben vizsgált magatartása nem volt a fenti rendelkezés értelmében helytelen.
- 90 Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy ez a magatartás a személyzeti szabályzat 12a. cikkének megfelelően megsértette-e a felperes személyiségét, méltóságát, testi vagy lelki épségét, szintén úgy tűnik, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság e meghatározás alapján értékelési, ráadásul nyilvánvaló hibát vétett, amikor a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatban megállapította, hogy a jelen ügyben nem történt ilyen sérelem.
- 91 A felperessel szemben ismételten használt szavak különösen közönséges és sértő jellege, az e szavakban feltűnően a felperes és munkájának minőségével szemben megfogalmazott nyilvánvaló becsmérések alapján a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem állapíthatta volna meg, hogy az M. által ily módon tanúsított helytelen magatartás nem sértette a felperes személyiségét, méltóságát, testi vagy lelki épségét.
- 92 Egyébként még ha az orvosszakértői vélemények önmagukban nem is alkalmasak annak bizonyítására, hogy jogi szempontból megvalósult a zaklatás vagy az intézményi kötelezettségszegés a segítségnyújtási kötelezettség tekintetében (2015. február 6-i BQ kontra Számvevőszék ítélet, T-7/14 P, EU:T:2015:79, 49. pont; 2017. május 16-i CW kontra Parlament ítélet T-742/16 RENV, nem tették közzé, EU:T:2017:338, 69. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 92. pont), a jelen ügyben bemutatott orvosi igazolások megerősítették, hogy megvalósult a felperes lelki épségének sérelme.
- 93 A fenti megfontolásokra tekintettel a Törvényszék úgy véli, hogy egy átlagos érzékenységgű és a parlamenti képviselők és akkreditált parlamenti asszisztenseik egyedi munkakörnyezetét ismerő külső szemlélő M.-nek a jelen ügyben tárgyalt magatartását olyan túlzott és kifogásolható viselkedésnek tekintené, amely sértheti a felperes személyiségét, méltóságát, testi vagy lelki épségét.
- 94 Ennélfogva az első jogalapnak helyt kell adni.

A személyzeti szabályzat 24. cikkének megsértésére alapított, második jogalapról

- 95 A felperes a második megsemmisítési jogalap alátámasztásaként arra hivatkozik, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megszegte a személyzeti szabályzat 24. cikke szerint őt terhelő segítségnyújtási kötelezettségét, először is azért, hogy nem járt el kellő gondossággal és gyorsasággal az igazgatási vizsgálat megindítása, és ezzel összefüggésben az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság megkeresése érdekében, amelynek következtében több hónappal meghosszabbodott az eljárás, másodszer, nem járt el kellő komolysággal, amint azt alátámasztja az a körülmény, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság végül csak azután hozta meg az igazgatási vizsgálat megindításáról szóló határozatot, miután az első panasz sikeres lett, és harmadszor, további két hónapos késedelmet idézett elő, amikor az indokolással ellátott határozatát olyan címre küldte meg, amelyen a felperes már nem lakott. A felperes ezáltal azt kifogásolja, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság késedelmesen hozta meg a különböző határozatait, aminek következtében a felperes csak később tudta M.-mel szemben

benyújtani a keresetét a nemzeti bírósághoz, mivel úgy vélte, hogy ezen nemzeti bíróság előtti keresetét az állítólagos lelki zaklatás fennállásának a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság általi hivatalos elismerésére kell alapoznia.

- 96 A Parlament, többek között a segítségnyújtás iránti kérelem intézésének időtartamával kapcsolatban arra hivatkozva, hogy e kérelem intézése csak a 2015. június 2-a után, a felperes által a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozattal szemben benyújtott panasznak helyt adó határozatot követően kezdődött meg, kéri a Törvényszéket, hogy a jogalapot mint megalapozatlant utasítsa el.
- 97 E tekintetben, amikor a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósághoz vagy – az adott ügynek megfelelően – a kinevezésre jogosult hatósághoz a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján az említett szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtanak be, és ha e hatóság a szolgálat ellátásának rendjével és nyugalmaival összeegyeztethetetlen incidenssel áll szemben, a segítségnyújtási kötelezettség alapján köteles a kellő határozottsággal fellépni, valamint az ügy körülményei alapján szükséges gyorsasággal és gondossággal reagálni a tények megállapítása és azokból a megfelelő következtetéseknek az ügy ismeretében való levonása érdekében. Ennek érdekében elégséges, hogy az intézményétől védelmet igénylő tisztviselő vagy alkalmazott bizonyítékkezdeménnyel álljon elő azon támadások valóságosságára vonatkozóan, amelyek célpontjának tekinti magát. Ilyen körülmények esetén a szóban forgó intézmény feladata a megfelelő intézkedések meghozatala, így különösen a panasz alapjául szolgáló tényeknek a panaszossal folytatott együttműködésben történő megállapítására irányuló igazgatási vizsgálat lefolytatása (1989. január 26-i Koutchoumoff kontra Bizottság ítélet, 224/87, EU:C:1989:38, 15. és 16. pont; 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 46. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 87. pont).
- 98 A zaklatásra vonatkozó állítások esetén a segítségnyújtási kötelezettség magában foglalja különösen azt a kötelezettséget, hogy az adminisztráció alaposan, gyorsan és bizalmasan vizsgálja meg azt a segítségnyújtás iránti kérelmet, amelyben zaklatásra hivatkoznak, és tájékoztassák a kérelmezőt a panaszát követően tett intézkedésekről (2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 47. pont; 2008. november 27-i Klug kontra EMEA ítélet, F-35/07, EU:F:2008:150, 74. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 88. pont).
- 99 Az olyan helyzetben teendő intézkedéseket illetően, amely – mint a jelen ügyben – a személyzeti szabályzat 24. cikkének hatálya alá tartozik, az adminisztráció, az európai uniós bíróság felülvizsgálati jogköre mellett, a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján meghozandó végrehajtási intézkedések és eszközök megválasztása tekintetében széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (1998. szeptember 15-i Haas és társai kontra Bizottság ítélet, T-3/96, EU:T:1998:202, 54. pont; 2007. október 25-i Lo Giudice kontra Bizottság ítélet, T-154/05, EU:T:2007:322, 137. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 89. pont).
- 100 E tekintetben először el kell különíteni a felperesnek azon körülményre vonatkozó kifogását, hogy az első panaszát állítólag még az igazgatási vizsgálat megindítását megelőzően kellett benyújtania. Egyfelől ugyanis, amikor 2014. május 22-én először került az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság elé a felperes ügye, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság az ügy e bizottság elé utalásával megindította az első igazgatási vizsgálatot, amelynek során e bizottság meghallgatta a felperest, M.-et, és két másik akkreditált parlamenti asszisztent. Másfelől a felperes nem róhatja fel a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljáró főtitkárnak, hogy az ügyet újra a bizottság elé utalva adott helyt a panaszának. Egyébként, figyelembe véve a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak a személyzeti szabályzat 24. cikkének végrehajtási intézkedései és eszközei tekintetében fennálló széles mérlegelési jogkörére, az a körülmény, hogy a főtitkár helyt adott e panasznak, nem tekinthető azzal egyenértékűnek, ha elismeri egy, a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozatot érintő nyilvánvaló értékelési hiba fennállását.

- 101 Azon általános határidővel kapcsolatban, amelynek keretén belül a segítségnyújtás iránti kérelmet intézni kellett volna, emlékeztetni kell arra, hogy mivel a személyzeti szabályzat nem tartalmaz külön rendelkezést olyan határidőről, amelyen belül egy igazgatási vizsgálatot az adminisztrációnak többek között a lelki zaklatás tárgyában le kell folytatnia, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság az ilyen ügyekben köteles tiszteletben tartani az észszerű határidő elvét (lásd ebben az értelemben: 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 59. és 62. pont). E tekintetben valamennyi uniós intézményének és szervnek ügyelnie kell arra, hogy az igazgatási vizsgálat lefolytatása során az aktus elfogadására a korábbi aktushoz képest észszerű határidőn belül kerüljön sor (lásd: 2016. június 10-i HF kontra Bizottság ítélet, F-133/15, EU:F:2016:127, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és a Parlament állításával ellentétben az a körülmény, hogy a felperes és M. már nem dolgozik az intézménynél, figyelembe véve különösen a személyzeti szabályzat 24. cikkében számára kijelölt és a fenti 97. és 98. pontban felidézett célokat, nem mentesíti a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságot a segítségnyújtás iránti kérelem gyors intézésére irányuló kötelezettsége alól.
- 102 Ezzel összefüggésben úgy tűnik, hogy a jelen ügyben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság segítségnyújtási kötelezettsége teljesítése során megszegte a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján vele szemben elvárt gyorsaság követelményét. Azt követően ugyanis, hogy a questorok testülete 2014. július 15-én elfogadta a végkövetkeztetéseit, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság 2014. november 12-ig, vagyis majdnem négy hónapot várt a segítségnyújtás iránti kérelem elutasításával, amelyről szóló határozatát a főtitkár 2015. június 2-án, az ugyanezen év február 12-én benyújtott panaszt elbíráló határozatában végül új határozathozatalra visszaütalta. Jóllehet így a felperes panasz 2015. június 2-án sikeres lett, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság csak több mint hat hónappal később, 2015. december 22-én küldte meg neki az elnöknek az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság 2015. október 29-i második jelentésén alapuló indokolással ellátott határozatát. Ez a jelentés végül nem látta szükségesnek a különböző résztvevők olyan újbóli meghallgatását, ami indokolhatta volna ezt a hat hónapos késést.
- 103 Emellett, függetlenül a Parlament azon érvétől, mely szerint a felperes nem jelentette be időben az új címét a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak, úgy tűnik, hogy noha a felperes úgy döntött, ügyvédi képviselőt vesz igénybe a pert megelőző eljárásban, így a fenti 11. és 13. cikkben említett panaszok benyújtása során is, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság az elnök indokolással ellátott határozatát a felperes olyan címére küldte meg, amelyen már nem lakott, és csupán 2016. február 25-én próbálta ügyvédje közvetítésével eljuttatni részére azt, további két hónapos késedelmet okozva ezzel a segítségnyújtás iránti kérelem intézése során.
- 104 Emiatt, noha az a körülmény, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a segítségnyújtási kötelezettségét megszegve nem válaszolt kellő gyorsasággal a személyzeti szabályzat 24. cikkén alapuló segítségnyújtás iránti kérelemre, az érintett intézménynek a felperesnek esetlegesen okozott jogsértés miatt fennálló felelőssége megállapításához vezethet, ez azonban önmagában nem befolyásolja a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatnak a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti jogszerűségét, és csak akkor igazolhatja a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozathoz hasonló igazgatási eljárás eredményeként elfogadott határozat megsemmisítését, ha a túlzott késedelem hatással lehet magára az igazgatási eljárás eredményeként elfogadott határozat tartalmára is (Lásd ebben az értelemben: 2000. december 13-i SGA kontra Bizottság végzés, C-39/00 P, EU:C:2000:685, 44. pont; 2012. december 6-i Füller-Tomlinson kontra Parlament ítélet, T-390/10 P, EU:T:2012:652, 116. pont; 2009. május 18-i Meister kontra OHIM ítélet, F-138/06 és F-37/08, EU:F:2009:48, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), ami a jelen ügyben nem valósult meg.

- 105 Így a jelen ügyben a segítségnyújtás iránti kérelemnek a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság általi késedelmes kezelése valóban a személyzeti szabályzat 24. cikkével kapcsolatos mulasztásnak minősül, és ezen a címen figyelembe kell venni a kártérítési kérelemmel kapcsolatban, azonban önmagában ez nem indokolja a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítését.
- 106 E körülmények között a második jogalapot mint részben megalapozatlant és részben hatástalant el kell utasítani.
- 107 A fenti megfontolásokra tekintettel, és anélkül, hogy el kellene bírálni a felperes azon kérelmét, mely a Parlamentnek az eredetileg a questorok részére átadott jelentéstervezet benyújtására történő kötelezésére irányul, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatás M. általi megvalósítására vonatkozó téves értékelése miatt helyt kell adni a panaszt elutasító határozattal kiegészített segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelemnek.

A kártérítési kérelemről

- 108 A kártérítési kérelem keretében a felperes azt kéri a Törvényszéktől, hogy kötelezze a Parlamentet annak a felperest ért nem vagyoni kárnak a megtérítésére, amely amiatt következett be, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megszegte a személyzeti szabályzat 24. cikke értelmében foglalt segítségnyújtási kötelezettséget, többek között az eljárás túlzott időtartamának előidézésével, amely bizonytalan és szorongó állapotban tartotta a felperest, megakadályozta a lelki felépülését, és megfosztotta őt attól a segítségtől, amelyre az M.-mel szembeni keresete nemzeti bírósághoz történő benyújtásához szüksége lett volna. Ez a nem vagyoni kár elkülönül a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatot érintő és az első jogalap tárgyát képező jogellenességtől, Ennélfogva ez a nem vagyoni kár nem orvosolható pusztán a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítésével.
- 109 A Parlament a kártérítési kérelem elutasítását kéri.
- 110 Előzetesen, a felperes által M. szóban forgó magatartása miatt állítólagosan elszenvedett és a felperes írásbeli beadványaiban bemutatott kárral kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 24. cikkének első bekezdése értelmében az Unió segítséget nyújt a tisztviselőnek vagy az alkalmazottnak „különösen olyan személy elleni eljárásban, aki a tisztviselő[, illetve az alkalmazott] vagy családtagjai sérelmére, a tisztviselő [vagy az alkalmazott] beosztása vagy feladatainak ellátása miatt fenyegetést, becsületsértést, rágalmazást, illetve bármely, személy vagy vagyon elleni támadást követett el”. Másfelől a személyzeti szabályzat 24. cikkének második bekezdése szerint az Unió „egyetemlegesen megtéríti a tisztviselőnek az ilyen esetben elszenvedett kárt, amennyiben azt nem a tisztviselő szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása okozta, és az elkövetőtől nem tudott kártérítést kapni”.
- 111 Ezzel összefüggésben a személyzeti szabályzat 24. cikkében szereplő segítségnyújtási kötelezettség alapján az intézmény köteles segítséget nyújtani a tisztviselőknek és az alkalmazottnak a harmadik személyek részéről ellenük irányuló cselekedetek esetén, azonban e kötelezettség nem vonatkozik a tisztviselőnek az intézmény saját aktusaival szembeni védelmére, amelyek felülvizsgálata a személyzeti szabályzat más rendelkezéseinek hatálya alá tartozik (1981. december 17-i Bellardi-Ricci és társai kontra Bizottság ítélet, 178/80, EU:C:1981:310, 23. pont; 2016. szeptember 9-i De Esteban Alonso ítélet, T-557/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:456, 45. pont). Ennek megfelelően e rendelkezés értelmében az uniós intézmény más tisztviselői vagy alkalmazottjai, mint amilyen M. is, harmadik személynek tekinthetők (lásd ebben az értelemben: 1979. június 14-i V. kontra Bizottság ítélet, 18/78, EU:C:1979:154, 15. pont).

- 112 Így, a felperesnek, a személyzeti szabályzat 24. cikke második bekezdésének megfelelően az általa M. cselekedetei következtében állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kárral kapcsolatos kártérítési igényének érvényesítését – amint azt kifejtette – ténylegesen elsősorban egy nemzeti bíróságnál indított kártérítési kereset útján kell megpróbálnia, ami azt jelenti, hogy a személyzeti szabályzat e rendelkezésének alkalmazásában a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság csak akkor kötelezhető egy, az e rendelkezés értelmében vett „harmadik” személy cselekményei következtében a felperesnek okozott kár egyetemleges megtérítésére, ha ily módon nem sikerült a kárt megtéríttetni.
- 113 Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy a segítségnyújtási kötelezettség címén a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság már ekkor – többek között pénzügyileg – támogathatja a felperest e kártérítés iránti igényének érvényesítésében (lásd ebben az értelemben: 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet, F-129/12, EU:F:2013:203, 57. pont) a jelen ügyben annak érdekében, hogy a „támogatott” keresettel elérhesse, hogy a beosztása vagy feladatainak ellátása következtében vele szemben tanúsított és a segítségnyújtás iránti kérelem indokául szolgáló cselekmények jogellenes jellegét egy nemzeti bíróság megállapítsa, és elrendelje az e cselekményekkel a felperesnek okozott kár megtérítését (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 9-i De Esteban Alonso kontra Bizottság ítélet, T-557/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:456, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 114 E pontosítások mellett emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében egy olyan jogellenes aktus, mint a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítése, önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételét jelenti minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet ezen aktus okozhatott. Nem ez a helyzet azonban akkor, ha a felperes bizonyítja, hogy őt a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független és e megsemmisítéssel teljes mértékben helyre nem hozható nem vagyoni kár érte (lásd ebben az értelemben: 2006. június 6-i Girardot kontra Bizottság ítélet, T-10/02, EU:T:2006:148, 131. pont; 2017. május 16-i CW kontra Parlament ítélet, T-742/16 RENV, nem tették közzé, EU:T:2017:338, 64. pont; 2015. május 19-i Brune kontra Bizottság, F-59/14, EU:F:2015:50, 80. pont).
- 115 A jelen ügyben a felperes által hivatkozott nem vagyoni kár nem a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által vétett és a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítésére irányuló első kereseti kérelem tárgyát képező értékelési hibához kapcsolódik, hanem ahhoz, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megszegte a személyzeti szabályzat 24. cikkében szereplő segítségnyújtási kötelezettségét, amely a második kereseti kérelem tárgyát képezi.
- 116 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a második jogalap vizsgálata keretében a Törvényszék megállapította, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megszegte a segítségnyújtási kötelezettségét többek között azért, hogy nem kezelte kellő gyorsasággal a segítségnyújtás iránti kérelmet, és azt, hogy ez a jogellenesség azonban nem elegendő mértékű ahhoz, hogy indokolja a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat megsemmisítését.
- 117 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott nem vagyoni kár elválasztható a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozat jogellenességétől, azaz az e határozat megsemmisítését megalapozó értékelési hibától, és hogy e kár semmiképpen sem állítható helyre e megsemmisítés által.
- 118 A jelen ügy e körülményei között, többek között figyelembe véve a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak az „akkreditált parlamenti asszisztensek” ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság második megkereséséhez vezető szabálytalan megmozdulásait, és azon, több mint két éves indokolatlan időtartamot, amelyet a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak a segítségnyújtás iránti kérelem kezeléséhez igénybe vett, amely bizonytalan helyzetbe hozta a felperest, és meggátolta őt abban, hogy M.-mel szemben bírósági eljárást kezdeményezzen, vagy legalábbis késleltette azt, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperes által elszenvedett nem vagyoni kár igazságos értékelésének méltányossági alapon 10 000 euró megállapítása felel meg.

- 119 A Törvényszék megállapítja, hogy helyt kell adni a felperes arra irányuló kérelmének, hogy a kártérítés összegét az Európai Központi Bank (EKB) által alkalmazott kamatláb alapján kiszámítandó késedelmi kamattal kell növelni. Azon időpont megjelölése hiányában, amelytől az ilyen késedelmi kamatok számíthatók, a Törvényszék úgy határoz, hogy e tekintetben a jelen ítélet kihirdetésének időpontja az irányadó (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i CW kontra Parlament ítélet, T-742/16 RENV, nem tették közzé, EU:T:2017:338, 67. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 127. pont).
- 120 A fenti megállapítások fényében a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító második határozatot érintő értékelési hiba miatt meg kell semmisíteni e határozatot, és kötelezni kell az Európai Parlamentet, hogy fizessen a felperes részére 10 000 euró nem vagyoni kártérítést, továbbá fizesse meg annak az Európai Központi Bank által a főbb refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatlábbal számított, a jelen ítélet kihirdetésétől esedékes késedelmi kamatait.

A költségekről

- 121 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Parlament pervesztes lett, a felperes kérelmeinek megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **Törvényszék az Európai Parlament munkaszerződéseinek megkötésére jogosult hatóságának a Michela Curto által 2014. április 14-én benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító 2016. június 30-i határozatát megsemmisíti.**
- 2) **A Törvényszék arra kötelezi a Parlamentet, hogy nem vagyoni kár címén fizessen meg Michela Curto részére 10 000 euró összeget a jelen ítélet kihirdetésének napjától kezdődően az Európai Központi Bank (EKB) által a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamat mértékével számolt kamattal együtt.**
- 3) **A Törvényszék a Parlamentet kötelezi a költségek viselésére.**

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. július 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások